

Homenatge a Robert Bresson

Dues classes de pel·lícules: les que empren els recursos del teatre (actors, posada en escena, etcètera) i utilitzen la càmera per reproduir; les que empren els mitjans del cinematògraf i fan servir la càmera per a *crear*.

Un petit tema pot servir de pretext a combinacions múltiples i profundes. Evita els temes massa vastos o massa llunyans, en què res no t'indica quan t'extravies.

Una cosa errada, si la canvies de lloc, pot ser un encert.

El que està destinat a l'ull ha de repetir el que està destinat a l'oïda.

Si l'ull és conquerit per complet, no doneu res o quasi res a l'oïda.* No es pot ser tot ull i tot oïda.

Un so no ha d'acudir mai a l'ajut d'una imatge, ni una imatge en auxili d'un so.

Si un so és el complement obligat d'una imatge, donau preponderància sigui al so, sigui a la imatge. En paritat, es fan malbé o es maten, com es diu dels colors.

Si se sol·licita només l'ull, l'oïda esdevé impacient. Si se sol·licita només l'oïda, esdevé impacient l'ull. *Utilitzau aquestes impaciències.*

Potència del cinematògraf que s'adreça als sentits de manera regulable.

...l'actor ens ha fer creure que la causa rau en ell.

Les coses molt en desordre o molt en ordre s'igualen, no es distingeixen més. Produeixen indiferència o tedi.

El cinema no va partir de zero. Tornau a posar-ho tot en tela de judici.

* I a la inversa, si l'oïda és conquerida per complet, no doneu res a l'ull.

